Mărturisirea

On Martie 05, 2015

Privește înspre trecut și înspre logica întâmplatului, încât să reușești saltul peste prăpastia care desparte lumea aparențelor de loialitate de lumea rolului asumat cu luciditate.

- Nu, nu te învinovățesc Edmond, nu, nu te urăsc, prietene ! Pe mine mă învinovățesc și mă urăsc ! Nemernică ce sunt ! strigă Mercedes împreunându-și mâinile și înălțându-și ochii spre cer. Am fost pedepsită. Aveam credință, dragoste, nevinovăție, toate aceste trei haruri îngerești și, netrebnica de mine, m-am îndoit de Dumnezeu. Te-am lăsat să mori... N-ar fi trebuit să-mi salvez bărbatul, oricât de vinovat ar fi fost el? Şi totuși, Doamne, am ajutat la moartea lui prin lașa mea lipsă de simțire, prin disprețul meu, nevoind să-mi amintesc că pentru mine se făcuse el sperjur și trădător !

Monte Cristo înaintă cu un pas și îi întinse mâna tăcut.

- Nu, spuse Mercedes, retrăgându-și mâna cu blândețe, nu mă atinge. Eu am fost cea mai vinovată. Toți ceilalți au fost îmboldiți de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat așa din lașitate. Ei doreau, eu mă temeam. Nu, nu mă atinge Edmond. Te gândești să-mi spui un cuvânt de alinare, simt asta. Nu mi-l spune: păstrează-l pentru alta. Eu nu sunt vrednică de el. Iată...(ea își descoperi fața pe deplin). Iată, suferința mi-a albit părul, ochii mei au vărsat atâtea lacrimi încât s-au înconjurat de cearcăne vinete, fruntea mi s-a brăzdat.

*Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, tot mândru. Şi asta din pricină că ți-ai păstrat credința, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu, iar Dumnezeu te-a sprijinit și te-a apărat. Eu am fost lașă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, și iată-mă ! **

Leadership: Judeci faptele potrivit unei perspective în care poți să apari ca o realizare după care se poate pune punct, în condițiile unei dualități între natura ta firească și natura ta nevoită care este o consecință a căderii tale într-un sentimentalism perimat?

Întotdeauna este necesar să intervină o ruptură, o smulgere din matcă pentru ca oamenii să-și arate adevăratul lor chip. Valoarea omului poate să rezide din depășirea unei situații dificile, dar în urmă rămâne întotdeauna amintirea, golul acela nevăzut, dar palpabil, pe care nu îl poate umple decât o nouă conștiință de sine în acord cu o nouă perspectivă de viață.

Iar perspectiva care așează viața în prim-plan seamănă cu o întoarcere la vechea iubire: îți reprezinți durerea inimii printr-o stimulare a interesului acordat dialogului dintre ceea ce te-a urcat până la un punct și ceea ce te poate face mai puternic depășind acel punct. Din acest unghi, leadershipul capătă valoarea de reper pentru evaluarea unei lecții de viață: nu poți să rămâi cantonat într-un trecut nostalgic fără să-ți asumi riscul de a te compromite printr-o purtare care este în acord cu oboseala de a "trăi în virtutea inerției".

O anumită integritate a faptei, a consecințelor și a motivelor care pot determina luarea unor decizii, dincolo de ceea ce semnifică convenția dintre o personalitate cu rol de „Cal Troian” și o altă personalitate cu efect „Flamenco” (deziluzie), este cheia în marea confruntare între ceea ce te atrage (dar te destramă), și ceea ce te alungă (dar te izbăvește).

Există în colțul convenției dintre aceste două personalități o fuziune perfectă între cauzalitate

și faptă, pe care toleranța și actul de cumpătare nu pot zdruncina din temelii precaritatea rămasă în picioare.

Leadership: Începi să te pui pe primul plan în viața ta, fără să conștientizezi impactul pe care ți-l oferă rememorarea unei experiențe deosebite care a gustat din înfrângerea morală a conștiinței?

Cine vrea să reușească saltul peste prăpastia care desparte cele două lumi, una a aparențelor de loialitate și cealaltă a rolului asumat cu luciditate și responsabilitate, trebuie să privească înspre trecut și înspre logica întâmplatului care nu poate fi dată înapoi.

Întâmplatul este contextul în care se produce ruptura, în care se resimte o oboseală de ordin emoțional sau mental, caracterizată prin așteptări scăzute cu privire la evoluția omului – atâta timp cât adevărul care duce la așa-numita dovadă a slăbiciunii sale nu este considerat relativ, ci sălășluiește continuu în sufletul celui trădat și renegat. Fapta incriminatorie față de care nu există nicio suspiciune, dă adevărului, chiar dacă doare, chiar dacă răscolește sufletul, puterea să lucreze în conștiință.

În ce privește leadershipul, se ține cont de însemnătatea gestului de implicare care induce o valoare adăugată unică, dar în același timp reclamă o reflecție mai largă, care poate fi dureroasă, în privința materializării necesității de a te regăsi, de a-ți cunoaște punctele tari și slabe, făcând lucrurile să se miște din nou în jurul tău.

Dacă ai înțeles leadershipul, atunci știi că nu prea este posibil să fii prezent în două locuri: într-un timp în care să-i fi cântat cuiva în strună, în încercarea de a-l modela, fără să ajungi la niciun rezultat, deci un timp în care tu nu-i aparții. Şi un timp în care să așezi frumos în bagajele inimii acelui om un cristal strălucitor care să reflecte propria ta realitate.

Parafrazând ceea ce spunea evanghelistul scoțian Oswald Chambers, ar trebui reținut: *„Învață să distingi între ceea ce te izolează – protejându-te de ceilalți oameni, și ceea ce te menține la înălțime – separându-te de ei”.*

Conștiința se manifestă ca o voință superioară atunci când trebuie să decizi cu puterea amintirii ce înseamnă fericirea pentru tine și să trăiești în acord cu vocea ta interioară, fără să faci din reperul "a te regăsi" reflecția unei oglinzi murdare.

Mărturisirea evidențiază acea înfățișare a faptelor când devii conștient de adevărul cel mai înalt, pe care poți să-l accepți și să rămâi neclintit în fața lui. Sau poți să-l maschezi puțin, să nu-ți joci toate cărțile la o singură mână, sau chiar să-l ascunzi complet, riscând să ajungi în ipostaza de victimă.

Dacă vrei ca leadershipul să nu tindă spre declin, rămâi tot timpul ceea ce ai fost înaintea faptei, înainte de a-ți îndemna raționamentul să găsească argumente prin care să favorizezi prescrierea ei. Nu tergiversa judecarea unei cauze până la prescrierea faptei, riști să devii victima propriei tale bunăvoințe sau a propriei viziuni defectuoase.

* Notă: Alexandre Dumas – *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/marturisirea.html